

BÀI 17.

17.

Sài Gòn, thứ Bảy ngày 2/10/1976

Ngạc nhiên một cách xúc động, Lâm Đồng đến học *violon* sáng nay, bảo với tôi rằng:

“*Anh Ngọc xin hẹn gặp chị lúc 9 giờ.*”

Tôi thốt ngờ ngẩn khi cái tên “*Ngọc*” chỉ gọi lên cho tôi một ý niệm mơ hồ nhòa nhạt. Sau đó, quả thật là một nỗi hân hoan cùng tột phủ đầy tâm thức. Không bao giờ tôi nghĩ rằng anh còn quay lại nên phản ứng thật là chậm chạp so với cái tình vẫn còn mạnh mẽ trong lòng.

[Về sau, nhắc lại giây phút này, Lâm Đồng bào chữa cho tôi:
“*Chị giống như đứa con nít có quá nhiều con búp bê quý giá, nhiều đến độ có những con bị bỏ quên luôn trong một góc tủ.*”
Lâm Đồng nhân mạnh: “Em nói bỏ quên chứ không phải là quăng đi hẳn. *Anh Ngọc buổi đó cũng chỉ giống như một con búp bê bị chị bỏ quên!*”]

Lâm Đồng kể rằng anh hỏi thăm rất kỹ về tôi, lại biết rõ từng nơi chốn *café* tôi vẫn hay đến. Rồi anh nhờ Lâm Đồng bố trí giùm một nơi gặp gỡ có cái *piano*.

*

* *

Tại nhà Lâm Đồng.

Anh đến sau tôi nửa giờ, ngồi ngay xuống bên cạnh. Tôi không dám nói gì nhiều vì không hiểu ý anh ra sao. Tôi sợ anh lại làm đau đốn cho tôi như trong hai lần gặp trước. Nhưng thật thì thái độ anh là cả một âu yếm vui vẻ, trên môi lúc nào cũng chỉ là nụ cười sung sướng. Rồi cầm lấy cây *violon* của Lâm Đồng đưa cho tôi, anh vuốt nhẹ tóc tôi:

“Đàn một chút gì cho anh nghe đi. Lâu lắm rồi anh chưa được nghe lại.”

Tôi sững sờ vì hành động và lời lẽ đó, chợt nhận ra một con người dẫu yêu dường nào của những tháng ngày xưa.

Chúng tôi nói với nhau rất nhiều chuyện. Tôi kể cho anh nghe tất cả những gì anh muốn biết, rồi lại ngạc nhiên bởi thái độ anh. Hình như anh không còn xa lạ, mà đúng là một anh dụi dàng ngày cũ. Lòng riêng, tôi vẫn không tin là mình đang nắm được hạnh phúc, nên thật e dè trước mọi ý nghĩ của anh.

Cho đến lúc 12 giờ trưa, Lâm Đồng mời anh ở lại dùng cơm, anh tình nguyện cùng tôi đi chợ. Chúng tôi ghé về nhà lấy cây *violon* đem

theo. Không bao giờ tôi dám tin còn có được anh như hôm nay nên tâm trạng thật là phức tạp.

Tôi mặc *chemise* hồng, dáng dấp mảnh mai nhỏ bé, nghe lòng thật xúc động khi ngồi đằng sau xe gắn máy mà ôm đôi vai anh như ngày nào ở Dalat. Lại một chút run rẩy khi từ chợ Tân Định đi ra, thấy anh ngồi đợi trên xe, vòng hai tay ôm cây *violon* của tôi vào ngực, mỉm cười từ đầu chợ. (Ôi! Đây đúng là hình ảnh của những ngày Dalat đầu tiên trong tháng 11/1974, anh vẫn thường đợi tôi bên hông chợ Phan Đình Phùng mỗi buổi trưa sau khi tan buổi tập nhạc.) Đôi mắt anh rạng rỡ như muốn nói lên điều “*Em vẫn như ngày nào của anh!*”

Trái tim bồi hồi, tôi phân trần như để trấn áp xúc động:

“Em không biết phải mua gì cả. Từ ngày xa anh, đây mới là lần đầu em đi chợ mua thức ăn.”

Chúng tôi trở về nhà Lâm Đồng và một bàn rượu bốn người được bày ra. Anh nói với người bạn:

“Anh qua bên kia kia. Chỗ ngồi cạnh tôi là phải dành cho Thu Vân.”

Trong từng hành động, anh tỏ lộ sự hòa hợp với tôi thật thân ái riêng biệt, lo lắng chăm chút theo mọi thái độ từ tôi, và lúc nào cũng đặt nhẹ bàn tay lên tóc tôi mà ân cần han hỏi:

“Có phải em đang mệt?”

Luôn luôn anh đưa lên môi tôi ly rượu hoặc điều thuốc lá, trong khi tay còn lại vẫn xiết chặt bàn tay tôi.

Lúc chiều xuống thì tình thân cũ trên cả hai trở về trọn vẹn. Lâm Đồng đã rút vào phòng và anh bạn kia đã từ giã, để tôi ngồi lại với riêng anh. Anh đề cập đến định mệnh và câu chuyện *Zhivago*, giảng giải phân tích rành mạch tâm trạng và diễn tiến của chính mình qua vai trò *Zhivago* thời kỳ xảy ra cuộc Cách mạng Nga, 1917.

Và anh cũng nói nhiều về câu chuyện *Narziss & Goldmund*, nêu lên sự hoàn hảo nếu ghép hai nhân vật lại thành một, rồi cũng nhấn mạnh thêm đến sự “không thể được” của điều hoàn hảo ấy bởi vì *Goldmund* vẫn chỉ là chàng nghệ sĩ lang thang, chết gục trên tay bạn mình trong ngày trở về cuối. Và cái hoàn hảo chỉ có thể biểu lộ bởi sự sau cùng là “cái chết” mà thôi.

Xong, anh ngậm ngùi bày tỏ:

“Đã một năm rưỡi qua, anh chiêm nghiệm đủ mọi mặt đưa đến sự tan vỡ tằm tình mình năm cũ, thì gần đây anh nhận ra rằng định mệnh của chúng mình chẳng khác nào với định mệnh *Narziss & Goldmund*. Cũng như hai nhân vật ấy, chúng mình đã không mâu thuẫn nhau trong sự đi tìm cái Đẹp của đời sống, mà mâu thuẫn trong cách đi tìm và thực hiện cái Đẹp. Một năm rưỡi qua, anh chiêm nghiệm và khám

phá ra điều rằng, trong hai chúng mình, không ai có lỗi ở sự tan vỡ, bởi vì *không thể nào có sự hoàn hảo trong cuộc đời; không thể nào ghép lại thành một hai tâm hồn Narziss và Goldmund, hai tâm hồn anh và em.*”

Buổi chiều âm u xúc động. Tôi run rẩy khi nhận ra rằng anh đã không còn nghĩ về tôi như một con người tàn nhẫn, một kẻ xa lạ nữa khi mà anh đã phân tích và cảm biết điều vừa nói. Tôi nắm bàn tay anh đưa lên môi hôn:

“Chúng mình đã cố gắng bao nhiêu để có được nhau nhưng sức vóc mình nhỏ bé quá so với nỗi lớn lao khắc nghiệt của Định Mệnh. Mình đã ước mong và cố gắng trong việc xây dựng nên một cái Đẹp hoàn hảo, nhưng không thể được. Em cảm ơn anh. Bây giờ thì em hiểu rằng không bao giờ mình hết yêu nhau trong bề sâu của cái Đẹp vô cùng mình đã cố gắng đi tìm kia.”

Anh xiết bàn tay tôi:

“Trong hai chúng mình không ai chết và không ai phải khóc bạn...”

Tôi run giọng tiếp lời anh:

“Nhưng định mệnh chúng mình có khác nào một Narziss ôm trên tay một chàng Goldmund phiêu bạt trong giây phút cuối? Cả anh và em đều phải nhận thực một điều rằng, *đã có một người chết trên tay người kia, và kẻ chết là em.*”

Buổi chiều rơi chậm. Chúng tôi ngồi lại rất lâu bên nhau, nói những câu chuyện sâu xa về cuộc sống hiện tại với cái ý chí phấn đấu vô cùng của anh và sự sớm từ bỏ gục ngã của tôi. Trong đời sống cũ, những câu chuyện thế này thường rất được ưa thích, và chiều nay thật cảm động khi tôi lại đối diện đúng với những gì đã vĩnh viễn mất đi. Trước tôi, anh trở lại hoàn toàn là anh, con người mà đã bao đêm ngày tôi mơ ước nhìn lại, dù chỉ trong giây phút.

Anh cũng nói về anh Xuân Hòa với cái ý định giới thiệu tôi vào đoàn ca múa Bông Sen:

“Nếu em được nhận vào đoàn ấy, anh yên lòng ghê lắm. Luôn luôn anh vẫn mang một nỗi hối hận với em mà nếu chưa làm gì được cho em, anh vẫn còn chưa vui hối hận. Trong quãng đời ngắn ngủi, anh đã yêu em vô cùng, đã cố hết lòng gây dựng với em một cuộc sống hoàn hảo. Nhưng anh mắc phải một cái lỗi làm ghê gớm là đã bỏ quên bản chất em. Vì vậy mà đưa đến tan vỡ. Giờ đây, ngày nào anh chưa làm gì được cho em, ngày ấy anh vẫn còn bị dằn vặt.”

Rồi mỉm cười tiếp:

“Anh kể cho em nghe chuyện này để em hiểu rằng sự ra đi của em đã để lại nỗi trống vắng dường nào đạo đó trong tim anh.

Một lần có đoàn văn công Yên Bái vào biểu diễn ở Dalat và Dalat có bốn phận phải đáp lễ. Những nghệ sĩ của Dalat được

mời tham dự. Thì trong một cái thiệp gửi đến anh, tên em được ghi cạnh tên anh. Đêm trình diễn, anh 'bao sân' piano một mình. Trong tiếng đàn, anh nhận ra nỗi buồn và sự trống rỗng vô cùng khi không còn được hòa hợp cùng tiếng đàn em."

Tôi cúi đầu, nghe anh tiếp:

"Cũng có khi anh nhận ra sự đau khổ trong lòng mình như thế, nhưng luôn luôn phải cố gắng tận cùng để chiến thắng nỗi đau khổ."

Tôi nói nhẹ:

"Một người bạn ở Dalat kể em nghe câu nói của anh:

'Tôi tin rằng sau tôi, không người nào có đủ khả năng đưa tiếng đàn Thu Vân lên cao hơn nữa.'

"Thoạt nghe câu ấy, em bật kêu: '*Anh Ngọc kiêu ngạo quá!*'. Nhưng rồi, nhiều ngày tháng trôi qua, chiêm nghiệm lại, mới nhận ra rằng anh nói đúng. Sau anh, không một người đàn ông nào có thể vừa yêu tiếng đàn em cũng lại vừa yêu được con người điên đảo của em để hòa hợp tình yêu và đam mê làm một, tạo nên nghệ thuật tuyệt mỹ, như quãng đời Dalat."

Và tôi e dè hỏi:

"Đêm nay anh có thể đàn lại cho em nghe?"

Anh gạt đầu:

"Từ hai năm nay, anh bỏ đàn, một phần vì thời cuộc, phần khác sâu kín mạnh mẽ hơn là vì lời nguyện với em ngày cũ: *Anh sẽ không bao giờ còn đàn nữa nếu ngày nào đã mất em.*"

*

* *

Thế là đêm nay trong quán Tuổi Ngọc trên đường Cao Thắng, trước một đám bạn, anh ngồi vào *piano* đệm đàn cho tôi. Bao nhiêu tình cảm sống dậy khi tôi đang bắt gặp lại đúng cái hình ảnh tuyệt vời thân thiết cũ, nhìn lại dáng gầy khinh khoáng, 10 ngón tay chạy dài trên phím và cái bán diện dịu dàng cúi xuống trong âm nhạc mê say. Hình ảnh mà từng đêm qua đêm trong 8 tháng Nha Trang & Dalat, tôi đã từng nâng niu trong hai bàn tay bé nhỏ. Cũng hình ảnh đó, tôi đã tuyệt vọng đi tìm trong suốt hai năm trời qua.

Trái tim rung động mạnh mẽ, tôi không ngờ ngày hôm nay lại bắt gặp được đúng nửa linh hồn đã mất, không tin rằng Định Mệnh đã khoan hòa đem anh trả lại cho tôi một cách bất ngờ và thật nhất trong đêm nay...

[]

Sài Gòn, năm ngày...

*/ Bao nhiêu điều cần ghi nhớ. Tôi và anh trải đúng lại với nhau gần như từng kỷ niệm cũ. Hay là chính anh muốn đi tìm lại thời gian đã mất cho tôi, như một lối đền bù tế nhị? Chúng tôi đánh đàn, đi ăn,

đi chơi và trò chuyện. Những điều tưởng vĩnh viễn không còn tìm thấy được, không ngờ sống đây rõ ràng từng nét nhỏ trong năm ngày gần gũi hôm nay.

Anh ít nói, chỉ luôn mỉm cười dịu dàng, trầm ngâm vuốt tóc tôi thật lâu, ánh mắt rũ xuống trong một nỗi buồn kín đáo. Biết tôi là đứa yêu quý kỷ niệm nên lúc nào anh cũng như cố tình đem lại cho tôi từng dấu vết cũ. Khi nghe tôi kéo dễ dàng những câu nhạc khó, khuôn mặt anh rạng rỡ sự khen ngợi với một chút tiếc nuối pha lẫn yêu thương vì nể. Dẫu rằng không một lời bày tỏ, nhưng cả hai đều hiểu ra tâm ý nhau trên những đau khổ, nên cố gắng nhận chìm tất cả đau khổ sâu xuống đáy tim.

Nhiều lúc anh kêu lên ngạc nhiên khi nhìn và nghe tôi phô diễn những cung nhạc khó:

“Em giỏi quá!”

Rồi xoè hai bàn tay ra như để xin lỗi:

“Hai năm rồi anh chẳng có dịp ngồi vào đàn, tay cứng quá! Chúng mình phải tập dượt lại thôi.”

Tôi nghe thương cảm bồi hồi. Mỗi tình chúng tôi dẫu rằng dang dở nhưng làm sao có thể lãng quên nhau khi mà giữa cả hai, mãi mãi vẫn còn nỗi đam mê cao vợi như thế. Tôi, hoặc anh vẫn sẽ còn yêu được những người đàn ông hay đàn bà khác, nhưng chắc chắn là nỗi đam mê ngày cũ, chúng tôi chẳng bao giờ còn may mắn tìm ra.

□

*/ Một buổi tối, cùng với người bạn anh, chúng tôi đi dạo trên các hè phố Sài Gòn. Trời có gió lạnh ngan ngát, tôi nói với anh:

“Em muốn được sống lại kỷ niệm ngày nào có anh Thùy, mình đi ăn cơm cà pháo dưa chua ở quán cơm Bà Cả Đợi.”

Để rồi trong quán, đề cập hai chữ Hạnh Phúc, tôi bày tỏ:

“Em là con người bỏ mất tương lai để sống cho hiện tại. Nên trong tình yêu với anh, em chỉ nắm hiện tại. Lúc này em dành hết mọi sự cho anh. Khi anh đi rồi là lúc em sẵn sàng chịu đựng với sự thỏa ý rằng đã không bỏ phí những phút giây quý báu bên anh.”

Tức thì nhìn thấy nét đau đớn trong mắt anh. Rõ ràng là anh hiểu tôi ngần nào trong cái thế lữ làng hiện tại.

Trên những con phố mát lạnh của Sài Gòn, tôi kể cho người bạn anh nghe:

“Trong cuộc đời, nếu có lần bắt gặp những kỷ niệm đẹp thì không thể nào còn quên dù bao tháng năm luân chuyển. Một buổi chiều mưa tầm tã ở Nha Trang, anh Ngọc từ ngoài cổng vũ trường Nautique ven biển bước vào *restaurant*, dáng dấp phong trần cao lớn, đã chính là một trong vài hình ảnh đẹp tuyệt vời mà em từng bắt gặp trong đời.”

Anh mỉm cười tiếp lời tôi:

“*Anh mặc blouson xám, tóc ướt đầm, bước vào bar, gục đầu bên quầy rượu...*”

Lòng tôi thốt rung động dào dạt:

“Em cảm ơn anh đã nhớ rõ thế. Sau này mỗi lần hình dung lại kỷ niệm, em đã không ngờ rằng từng có được anh trọn vẹn như cái buổi chiều tê tái ấy ở Nha Trang.”

Anh gật đầu:

“Người ta không quên nhau chính là nhờ những kỷ niệm đẹp đã cùng nhau tạo dựng. Và, biết bao lần em đem cho anh những kỷ niệm rất đẹp trong quãng đời ngắn ngủi đã qua.”

□

*/ Năm ngày, có một lần anh nói:

“Luôn luôn anh vẫn mang *mặc cảm có tội với em*. Anh nghĩ, trên em, anh đã không tròn trách nhiệm. Anh luôn bị ray rức và tự nhủ rằng ngày nào chưa tạo được cho em một thế đứng vững vàng trong xã hội mới rất chao đảo này thì ngày đó anh vẫn còn chưa hết bị dẫn vật.”

Tâm tư tôi ngập tràn xúc động. Những gì bấy lâu gặm nhấm trí óc, vấn đề kinh tế mới, sự an nguy cho gia đình trong chế độ CS, những nỗi khắc khoải cá nhân... như được dịp tuôn trào lai láng... Khuôn mặt anh hẳn rõ nét buồn khi nghe những lời tôi nói. Tôi cố nhìn tránh đi nơi khác...

Thật lâu, tôi hỏi:

“Bây giờ thì đã muộn, em không mơ ước có anh nữa, nhưng cũng xin hỏi rằng anh có đã tha thứ cho em những lỗi lầm ngày cũ?”

Anh lắc đầu:

“Em hãy để câu hỏi ấy cho anh mới đúng.”

Tôi tiếp lời:

“Em hiểu, chúng mình đã yêu nhau bằng một tình yêu mãnh liệt chân chính nên sự xa nhau tất nhiên phải gây nên một cái hốc trống kinh hãi từ mỗi phía. Gần hai năm, em mới có can đảm đi lại trên con đường Phan Đình Phùng Dalat, có can đảm đối diện trước khung cửa của một thời định mệnh. Phải gần hai năm em mới vui được chút ít đau khổ tạo ra từ sự tan vỡ cuộc đời với anh. Vậy mà, chính anh phải ở lại chứng kiến hằng ngày những gì gọi là kỷ niệm, phải nhìn, phải nhớ và chống cự hằng ngày với hình ảnh em tràn ngập chung quanh. Cho nên em hiểu và không bao giờ dám mơ ước được anh tha thứ.”

Anh gật đầu:

“Anh cảm ơn em đã nghĩ đến những điều này cho anh. Nhưng mà mọi xung khắc đau khổ em gây ra cho anh, anh đã quên cho em rồi từ cái ngày anh nhận chân ra một điều quan trọng: *‘Ngay thuở đầu, tình yêu chúng mình tiến triển, cao dần cho đến tột đỉnh là buổi chiều tuột dốc mái nhà trong quyết định ra đi... thì từ ngày ấy, tình yêu chỉ còn là đi xuống.’* Chúng mình cùng tưởng lầm rằng phải làm cách này cách nọ để giữ tình yêu ở mãi đỉnh cao, mà thật thì sai. Đỉnh cao đã

có và sự việc chỉ là giảm dần theo năm tháng. Đó không phải lỗi của chúng ta; tự nó phải là như thế. Những ngày em mới bỏ đi, anh cũng có oán hận em vì tưởng lầm rằng em đã cố tình chà đạp tàn nhẫn lên mọi xây đắp của anh. Nhưng chiêm nghiệm nhiều ngày tháng, anh nhận ra điểm sai của chính mình. Anh còn đòi hỏi điều gì hơn thế nữa? Em đã đem cho anh những điều cao nhất trong Tình Yêu, còn gì đáng nói hơn?”

Nhìn tôi bằng ánh mắt chan hòa âu yếm, anh tiếp:

“Kể từ khi nhận ra điều ấy, anh dứt hẳn mọi nỗi oán hận để chỉ nhìn em nguyên hình như thuở đầu tiên mới gặp.

"Thêm một điều khiến anh luôn luôn hối tiếc. Đó là kỷ niệm một buổi sáng thức giậy trong tay nhau, em đã dạy anh một điều vô cùng quan trọng mà bấy lâu, vì cá tính ích kỷ, anh không nghĩ đến. Em nói thế này: *'Em là vợ anh, nhưng xin anh hãy tôn trọng một chút cái bản chất và vai trò người vợ của em. Anh đòi hỏi ở em nhiều quá, nhưng liệu anh có hiểu cho tâm tư và hoàn cảnh làm vợ của em? Ra đường phải nhìn trước ngó sau e gặp mặt chị Lan. Công việc lại bị một đám đồng nghiệp chèn ép. Đời sống thiếu thốn, và tình cảm cũng gặp anh quá ghen tương khó tính...'* Thì buổi sáng hôm ấy, anh nhận ra tất cả những gì em nói là đúng, vậy mà rồi cũng bỏ quên đi cái bản chất thật của em.

"Đó là một lỗi lầm khủng khiếp anh đã vấp phải. Càng về sau, suy nghĩ, anh lại càng không thể tha thứ cho mình những sự việc kia. Anh mất hẳn em cũng là do từ đó.”

Ôi! Con người anh, tôi hiểu là rất tuyệt đối. Anh yêu tôi theo khuynh hướng ấy, chiếm hữu trọn vẹn mọi ý nghĩ và hành động tôi. Vì vậy nếu có lần nào tôi gây ra đau đớn cho anh, anh đâm trở nên tuyệt vọng. Dù thế, cũng **chính vì tuyệt đối mà anh lại tự bào chữa cho tôi**. Chỉ khi nào anh tự chiến thắng chính mình, nghĩa là sự bào chữa mạnh hơn nỗi căm hận, ấy là lúc tôi được thứ tha.

Tôi viết cho anh một lá thư trước khi anh trở về Dalat.

Anh yêu dấu,

Bây giờ mà em đã hình dung ra được cái ử dột trống rỗng ghê gớm của vài ngày nữa anh rời xa em. Nên níu kéo từng giây phút hiện tại, em nâng niu quý giá thật nhiều. Giờ đây xin hãy nghe em nói những gì gậm nhâm trong tim. Em đau khổ, sự đau khổ của vai trò Zhivago ở lại trong căn nhà tuyết chứ chẳng phải vai trò Lara của bước ra đi. Vai trò Zhivago ấy phải là đặt để cho em hơn là cho anh, một kẻ đang dần chết trong xã hội có những con người đang sống, kể luôn cả anh.

Từ hai năm qua em đã gục chết thật rồi trên mọi ý chí phấn đấu. Nhưng em thà chết đi chứ không bao giờ cho phép mình cầu lụy van xin anh dưới bất cứ hình thức nào để níu kéo cuộc sống. Vì vậy đã

bao lần đi Dalat mà chưa một lần em tự tìm đến anh trong cái cảm nghĩ van xin. Em sợ một sự ngộ nhận tầm thường trong anh, dẫu rằng luôn luôn trong em chỉ là nỗi đau khổ. Cũng rất nhiều khi em nghĩ đến anh với lòng buồn bã vô hạn. Giữa hai chúng ta, kẻ ra đi và mất tất cả chỉ có thể là em duy nhất. Em mất thật sự mọi thứ, nhất là mất cái tâm hồn say mê dần thân, kể từ ngày 4/5/1975 bỏ Dalat ra đi.

Cái hạnh phúc sáng rỡ này, chẳng bao giờ em nghĩ là mình còn bắt gặp. Cũng như tiếng đàn anh, không một lần em dám ước mơ nghe lại... Vậy mà em đã được... Làm sao chúng mình còn có thể tìm ra một mối tình cao độ hòa lẫn với âm nhạc đam mê như mình từng có dạo tháng 8/1974 ở Nha Trang? Mình hãy nên kiêu hãnh theo điệu TỪNG ĐƯỢC đó cho dù bây giờ trong tay không còn gì ngoài một nỗi tan hoang!

Cuối cùng rồi em cũng được gặp anh, ôm ghì anh, vùi đầu vào ngực anh, được anh vuốt tóc thân ái và nuông chiều mọi nỗi... Nhưng mà cuối cùng em vẫn không khóc được trong lòng anh như nhiều đêm nằm nhìn ánh trăng lạnh hắt qua cửa sổ, em ngỡ rằng nếu có anh thì mình sẽ có thể khóc!

Anh cũng đâu bao giờ yêu được con người yếu đuối khóc lóc phải không? Mà anh chỉ yêu người đàn bà thân hình mỏng manh, cúi đầu trước những cơn thịnh nộ như bão táp của anh, cắn chặt những giọt lệ riêng như một hình thức chấp nhận đầu hàng Định Mệnh khắc nghiệt... Chính anh cũng là một thứ định mệnh của em như vậy.

Em cảm ơn anh tất cả những hạnh phúc vô cùng trong mấy ngày qua. Có điều, xin anh **đừng nghĩ rằng** cần phải làm cái gì cho em để vơi hối hận. Anh có nhớ ngày xưa em vẫn hay bảo: “Em là một đứa con được cưng chiều hơn hết của anh, nhưng cũng là đứa để anh dễ dàng từ bỏ với không chút nào thương xót.”

Điều ở trên, xét cho cùng thì là một “thắng lợi” vì nó nói lên tất cả những yêu thương mà chỉ em mới có được; nhưng cũng là một nỗi thất bại chua cay cho em, bởi vì làm sao em có thể là “con người hoàn toàn” cho được. Làm sao em không tránh khỏi lỗi lầm?

Những ngày xa vắng, những đêm mất ngủ, em thường chiêm nghiệm theo mối tình đã qua của chúng mình và phải nói rằng: “Đẹp quá, nhưng cũng đau khổ quá!”

Nhớ lại buổi sáng cuối cùng em ra đi mãi mãi khỏi đời anh, trời Dalat mây mù giăng xám, anh đã bỏ vào phòng khách ngồi một mình, để mặc chị Lan và mấy đứa nhỏ vây quanh em đưa tiễn. Anh không nói gì với em, dù chỉ một lời chào vĩnh biệt. Khi đó em đau lòng quá với cái ý muốn duy nhất là được hôn anh lần cuối... Tuy vậy **em đã âm thầm cảm ơn anh sự cam lặng kia**. Biết rằng lúc ấy anh có nói gì thì cũng chỉ là những lời giả dối làm rướm máu thêm vết thương trong tim em đang chưa lành miệng.

Và anh nghĩ gì sau khi em đã từ bỏ vĩnh viễn ngôi nhà số 35 đường Cao Bá Quát? Anh có đi vào căn phòng hiu hắt của em để tìm lại dư âm em còn vương đọng nơi đây? Những câu hỏi này cứ quay cuồng trong trí em suốt quãng đường từ Dalat về đến Sài Gòn và suốt một thời gian dài sau đó... Bởi vì cho dầu thế nào thì em cứ mãi tin rằng “ngay lúc ấy” anh vẫn chỉ yêu em. Và điều đó được chứng thật lúc này, sau hai năm rồi mình cách biệt.

Anh yêu dấu, đời kiếp này thôi đã lỡ, không bao giờ em còn mơ ước có lại anh và âm nhạc của chúng ta như những ngày xưa.

Trong cái “ngày xưa” đó, em đã từng là người yêu anh, vợ anh, người bạn anh, đũa con anh và cũng là kẻ xa lạ với anh. Em nhỏ bé quá trước anh mạnh mẽ, nhưng không thể chối rằng em cũng có niềm kiêu hãnh cao vời như anh.

Vậy nên khi còn có nhau, vì thế này thế khác, **em đã tự ý cúi đầu trước anh**. Bây giờ xa nhau rồi, **em xin được giữ lại niềm kiêu hãnh cuối cùng** sau khi đã thua sạch túi trong canh bài Định Mệnh.

Xin anh bỏ qua nếu những gì anh mong làm được cho em mà rồi em sẽ từ chối. Đây là **chút gì em chưa mất, chút gì làm nên em** mà anh đã từng yêu trong thuở ngày xưa.

Lâu lắm rồi em lãng quên mọi thói quen dụi dàng ngày cũ và cũng lâu lắm rồi em chẳng viết đến anh những dòng yêu dấu. Em không có quyền khuấy động lên nơi anh con bão yêu đương cũ, ngoài chỉ một lần duy nhất này thôi.

Anh có hiểu em? Có tin là em khóc lẻ loi nhiều đêm và có tin là em vẫn còn yêu anh cho đến chết? **Cái bản chất chung thủy của em, giờ đây chắc anh đã nhận biết?**

(Thu Vân.)

[]

***/ Ngày cuối cùng.**

Anh và tôi lại có dịp đàn với nhau cho bạn bè nghe ở quán Tuổi Ngọc, có sự hiện diện của Xuân Hòa, nhạc sĩ phối khí đoàn ca múa Bông Sen. Nét mặt anh ngây ngây rạng rỡ nhưng lại đàn rớt nhiều câu. Tôi nói giễu riêng giữa hai người: “Té ra anh đàn rớt vì có anh Xuân Hòa ngồi nghe! Chuyện lạ quá!”

Anh lắc đầu cười, trên mặt phẳng phát nổi buồn mà thuở ngày xưa tôi từng biết rõ:

“Không phải anh đàn rớt vì bất cứ ai hay điều gì chung quanh, mà chỉ vì mãi nghe tiếng đàn em. Cái tâm trạng ngơ ngẩn trong ý nghĩ chỉ có em là người diễn tả đúng ý nhất những bài anh viết, rồi nhớ đến hiện tại, anh như kẻ mất hồn nên quên luôn phần nhạc của mình.”

Thật lâu, tôi hỏi e dè:

“Anh có còn yêu em?”

Anh gật đầu:

“Rất nhiều, cũng như vô cùng nuôi tiếc em...”

*

* *

Buổi tối cuối cùng, ngồi với anh nơi cái quán *café* lộ thiên giốc cầu Trương Minh Giảng, trời có gió nhẹ lành lạnh, tôi nghe nôn nao trong lòng một tình cảm kỳ quái. Man mác giữa hồn là cả một chuỗi u hoài xa vắng. Làn gió nhẹ như đánh thức trong tim bao nỗi nghĩ ngợi. Tôi nhớ lại cái hẹn năm xưa cùng Nguyễn trên Dalat. Nhớ đến hiện tại mong manh ngấn ngủ bên anh. Anh đã nói lời chắc chắn rằng sẽ dành 15 ngày phép thường niên cho dịp Noel và sinh nhật sắp tới của tôi, nhưng tôi *không tin điều này sẽ được thực hiện*. Giờ đây thật khổ sở khi tình yêu cũng phải phụ thuộc vào những thực trạng chung quanh mà *không còn là yếu điểm quan trọng cho tôi*, một con người mãnh liệt trân quý Tình Yêu.

Buổi tối, chúng tôi nhìn nhau thật lâu và *cùng hiểu rằng* đã có những lỗ trống trong tình cảm hai người sau hơn một năm trời xa cách. Không còn duy nhất cho nhau, không còn trọn vẹn nghĩ đến nhau tuyệt đối như ngày nào nữa. Mà, giữa khối tình tuyệt diệu đã có len lỏi vào những giọt buồn dĩ vãng. Đam mê nào đó vẫn còn và tình yêu cũng ít nhiều hiện diện, nhưng *không bao giờ* tôi còn mơ ước có anh thực sự. ***Và anh hẳn cũng hiểu rằng đôi cánh giang hồ này đã tung bay từ lâu ...***

Trong mỗi tình lớn đầy đau khổ, cái làm tôi sợ hãi nhất là sự lãng quên nhau. Thì tôi không nghĩ rằng đã quên lãng anh, nhưng tại sao từ ngày gặp lại, chưa một lần tôi thắc mắc với câu hỏi tầm thường rằng: *“Cánh tay đang ghi xiết tôi đã từng ôm bao nhiêu người đàn bà khác, cái thân thể tôi đang quý trọng, đã bao nhiêu lần thuộc về kẻ khác sau tôi?”* Tôi lạnh nhạt, và đó chính là điều nguy hiểm. Bởi vì trong bản chất, luôn luôn tôi đồng hóa thân xác với tâm tư trong một môi tình chân thật. Ôi! Sao lại tự hành hạ mình làm chi?

.....
(Mắt 5 trang cuối).

||